

Un gran debat sobre la recerca i la innovació

Totes les informacions semblen indicar que el nou govern es proposa completar en un termini breu de temps (un o dos anys) totes les transferències de competència a les comunitats autònomes, cloent d'aquesta manera l'estructurarió autonòmic de l'Estat espanyol.

Aquesta és, sens dubte, una bona notícia per a les nacionalitats històriques i regions de l'Estat. Recordem que l'Estatut de Catalunya contempla que la investigació

4 (204/Volum 3/abril 1983

és **competència exclusiva** de la Generalitat de Catalunya, tenint present que l'Administració central conserva la **coordinació** i el **foment** de la recerca en tot el territori de l'Estat.

En primer lloc, cal esperar (o vigilar) que aquestes transferències es realitzin seguint al peu de la lletra la llei autonòmica: no seria gens coherent presenciar un espectacle absurd de regateig o de discussions ridícules sobre la conveniència d'un "control" autonòmic de la recerca.

En segon lloc, suposant que les transferències tinguessin lloc "correctament", no podem ignorar que la Generalitat de Catalunya i la comunitat científica catalana han de ser capaces de rebre adequadament les competències. A mitjan 1981, la Presidència de la Generalitat va crear una comissió de coordinació de les diverses conselleries en matèria de recerca i innovació tecnològica, la CIRIT, de la qual els nostres lectors tenen oportuna informació des de llavors. Aquesta comissió, partint de pressupostos minsos, ha anat desenvolupant una tasca limitada però valuosa.

La Generalitat ha fet un pas més en aquest procés d'institucionalització: el **Consell Científic i Tecnològic**, creat el desembre del 1982, ha celebrat la seva primera reunió el 15 de febrer del 1983. Aquest Consell, també en el marc de política científica que va elaborar l'àmbit de recerca del Congrés de Cultura Catalana ja fa alguns anys, assumeix la representació dels diversos sectors i institucions que constitueixen la comunitat científica

catalana. El Consell i el govern de la Generalitat tenen ara la responsabilitat de garantir que Catalunya aculli les competències de recerca de manera seriosa.

El Consell ha d'aconseguir, en primer lloc, que la recerca tingui una referència **única** en l'organigrama administratiu i polític de la Generalitat. Si no hi ha un conseller de recerca, cal que la Presidència de la Generalitat coordini i tingui responsabilitat completa de totes les entitats i processos vinculats amb la recerca. Cal, per exemple, superar la possibilitat que es reproduïxi a Catalunya la divisió de competències que tenen els diversos departaments del govern central. En qualsevol cas la presidència de la Generalitat haurà de racionalitzar al màxim la coordinació d'organismes de **doblet** caràcter com ara la Universitat, encara que la seva transferència depèn en aquests moments, segons sembla, de la futura llei d'autonomia universitària. La Generalitat, en negociar les transferències, ha d'assegurar-se que les institucions que "rebi" arribin amb les seves **dotacions** corresponents, sense les quals els edificis i el personal de recerca no tenen cap possibilitat seriosa de governament.

La primera reunió del Consell ha iniciat la consideració d'altres aspectes de l'organització de la recerca a Catalunya. S'ha plantejat la necessitat d'un fort **augment** del pressupost dedicat a la recerca; s'ha vist la necessitat que la Generalitat tingui iniciatives pròpies de recerca **orientada**; cal que s'estableixin **línies prioritàries** de recerca adequades a les necessitats socials i industrials del Principat. Tot plegat significa que és necessari un esforç més important en matèria de recerca, un esforç que ha de materialitzar-se, per exemple, en l'augment de **llocs de treball** per a investigadors.

El Consell ha plantejat, significativament, la urgència de celebrar a Catalunya un **gran debat sobre la recerca i la innovació tecnològica**. Aquest debat, del qual l'experiència recent a França podria ser una bona referència, hauria de servir tant per estimular la discussió de política científica entre els investigadors i els professors universitaris, com per comprometre en el futur de la ciència a Catalunya el major nombre de ciutadans, sobretot, ens atreviríem a dir, el que alguns anomenen "classes mitjanes de la comunitat científica": els ensenyants, els tècnics, els professionals liberals, els periodistes, els industrials..., les persones que utilitzen els coneixements científics de manera diària en professions no estrictament de recerca, però que tenen en les seves mans una part important de la consciència social sobre la ciència, el naixement i formació bàsica dels futurs investigadors, etc...